

SIGILIU PESTE TIMP
SELLO SOBRE EL TIEMPO

POEZII – Ediție specială română-spaniolă

RALUCA IGNAT

**SIGILIU PESTE TIMP
SELLO SOBRE EL TIEMPO**

POEZII – Ediție specială română-spaniolă

 CÎȘMIGIU
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IGNAT, RALUCA

Sigiliu peste timp = Sello sobre el tiempo / Raluca Ignat. - București :
Cișmigiu Books, 2026

ISBN 978-606-28-2195-1

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

SIGILIU PESTE TIMP

Viața

Ca o pasăre măiastră, viața,
Mă cuprinde în gheare stilizate
De atâta umblat prin lume,
Printre atâtea figuri, pași grăbiți,
Chipuri fără strălucire,
Minți încurcate în ițe groase,
Suflete înăbușite în durere.
A rămas reflexia în oglinda lumii:
Haos, uitare, nepăsare.
Triologia neputinței
Zâmbește prefăcută destinului,
Ca un martor perfid
La Apocalipsa tăcerii.

Reflecție

Reflecția e o armă care nu doare!
Are un singur tăiș, dacă nu ești atent,
Spre tine...
Poate tăia în carne vie
Scoate sânge de unde cresc flori
Și speranță de unde lanțurile strâng
Emoții, gânduri, promisiuni
Nerostite.
Cadențele pașilor grăbiți
Pe un coridor al sufletului
Au nevoie să învețe ritmul vieții
Încet, într-un proces conștient,
Neexcluzând suferința, impasul,
În constelația inimilor fragile.
Reflecția e armă sau scut
Împotriva sau în apărarea ta.

Promisiunea iubirii

Promisiunea iubirii se adapă
Din hangarul inimilor pansate
După atacuri, și morți, și războaie
Purtate în taina minții și a sufletului

Promisiunea iubirii și-a aflat misiunea:
Pe pământ nu e de ajuns o suflare,
Nici o ninsoare generoasă de brațe
Întinse către alte brațe flămânde

Promisiunea iubirii promite,
Din crisalida unui destin
Să trimită steaguri de pace
Navigatorilor prinși în acte de curaj.

Mulțumire

M-am gândit prea mult la mine și-am uitat să
construiesc

Cu iubire și credință, loc în veacul Tău ceresc.
Am crezut prea multe zvonuri, adevăruri și minciuni,
Dar acum eu vin spre Tine, intonându-Ți rugăciuni.

Am aflat că un Părinte nu lovește cu dispreț
E asociat cu tatăl, dar mai bun și mai de preț!
El copilul îl tratează ca pe o bijuterie
Îmbrăcată de un trup, zis pe scurt, materie.

M-aș întoarce pentru o clipă spre copilul cel timid
Care-am fost și cu iubire, să pot să mă scot din vid.
Să m-asigur de suport permanent, fără condiții,
Iar când viața mă lovește, să accept și armistiții.

Aș vrea să pot să mă cresc pe Pământ și-n ochii Tăi
Să zâmbesc, să cânt, să zburd cu-ale inimii bății
Alergând spre bucuria ce nu are limitări
Dându-mi voie să trăiesc astăzi, fără ezitări.

Cu adevărul ce-am aflat, liberă înaintez
Știind că drumul greu, pot să experimentez.
Să Te am alături este o promisiune vie
Tată, eu Îți mulțumesc, Tu m-ai scos din colivie!

Arhetipul durerii

Arhetipul durerii își mută umbra
Peste decenii și veacuri, și lanțuri umane
Legate cu un fir invizibil, ca o promisiune
De loialitate în timp, unind generații.

Construim tăceri și porți spre neuitare
Lipsește curajul de a dezlega nodurile
S-au încurcat când au fost date din mână în mână
Odată cu frâiele vieților trecute.

Ne credem luminați, mai deștepți decât au fost ei
Uitând că purtăm în noi, în ADN, în celule,
Bucăți din structura lor, din sângele lor
Strămoși îngropați fără vină în pământul nedreptății.

Ca două picături de apă

Aș vrea să cred că viitorul
E o clepsidră care nu se oprește niciodată,
Iar nisipul ei infinit
Continuă să curgă prin generații
Păstrându-le intacte, ca un sigiliu
Peste timp.
Aș vrea să cred că tu și eu
Rămânem uniți de prezență constantă
Idealuri comune, sentimente, amor,
Ca două picături de apă ce nu se pierd
Odată cu dizolvarea în ocean
Doar se completează cu mai multă iubire
Și mai multe îmbrățișări.
Te-ai gândit vreodată că am putea să ne găsim
În apa asta nesfârșită
Ce curge și se adâncește
Cu fiecare nou îndrăgostit?

Răsplata

Numără-mi visuri în nopțile fără somn
Și împlinirile în firele albe
În timp ce îmi șoptești la ureche
Promisiunea materializării lor
De mă voi strădui să atentez la răbdare
În timp ce încerc să cresc
Pe scara succesului.
Arată-mi calea pavată cu pietre colorate
Compuse din luptele neștiute de oameni
Doar de mintea mea când se zbătea
Să scoată la lumină, din deșertul amintirilor,
Un mănunchi de bucurii.
Scrie-mi cu litere mari, de încântare,
Cum te simți când mă vezi liberă
Sorbind cu ochii mari
Răsplata.

Consimțământ

Îți dau consimțământul, în scris dacă vrei,
Să mă iubești așa cum n-a făcut-o nimeni
Fără să alternezi căldura cu răceala,
Doar să te păstrezi temperat în orice anotimp.
Îți dau permisiunea să zbori
Dacă lanțurile te strâng și nu găsești adăpost
La umbra sufletului meu
Adăpat de candoarea dragostei.
Îți ofer promisiunea
Să te iubesc moral și legal
În fapte, nu doar în vorbe,
În scris, în somn,
Ca pe un alint dulce,
Ca pe o poveste fără prinți și prințese
Eu, o făptură imperfectă,
Căutând împlinirea.

Slujind pe altarul destinelor

Scoțând iubirea de la amanet
Am învățat să nu îmi mai vând niciodată sufletul,
Să nu mai pun gaj durerea
În schimbul promisiunilor fără gesturi.
Am ales cu inima rănită
Să mă pun în slujba vieții
Slujind pe altarul destinelor
Sfărâmate în bucăți.
Să recompun părți din puzzle-ul minților
Lovite de atâta suferință, dor, ne iubire,
Alcătuind un tablou nou,
Iluminat de credință,
Speranță și pace.

Crescendo

În colivia timpului mă învârt
Ca într-un crescendo de emoții, visuri, promisiuni.
Dezamăgirea încearcă perfidă
Să mă prindă în ghearele uitării
Stăpânind ancora în care se deplasează tăcut
Marinarul iubirii.
Am visat la o mare lină, fără furtuni,
Când entuziasmul tinereții îmi șoptea cuvinte
îndrăznețe,
În vârtoarea anilor ce au trecut, înfruntând valuri,
Am redescoperit puterea, zăcând ca un bondar,
În carapacea destupată de vijelii.
Înaintează cu forța adultului care a învățat
Că lupta nu se rezumă la o bătălie,
Succesul și eșecul nu există
Doar experiențele, file din calendarul
Trecerii prin anotimpurile vieții
Ca într-un crescendo...

Un lanț predestinat

Ne naștem din iubiri in apogeu
Călătorim prin lume deghizați
Fără costume, in piele si seu,
Ce carnaval! Muritori reîncarnați...

Gândirea și vederea orbesc pe lumina
Nu trebuie întuneric sa murim, vii fiind,
Când nu trăim viața suntem de vină
Pentru timpul ratat, prin lume gonind.

Imagini si vise, proiecții nesfârșite,
Ne prind in gheare furii, ne secătuiesc,
Pana sa ajungem la măreții dorite,
Tremura-n noi celule ce ne alcătuiesc.

Un lanț predestinat sau poate ironie
Repetăm destine uniți cu toți străbunii
În urma să lăsăm copii și mărturie
Ca am trecut prin lume azi noi, mâine, unii...

Muzica noastră

Ceaikovski, Mozart, Strauss,
At fi cântat cu mine
De te-ar fi cunoscut,
Iar Rembrandt și Picasso
Te-ar fi imortalizat pe pânze
Într-o reinterpretație de succes
A unui tablou creat deja perfect
De Dumnezeu.

Când am intrat prima dată
În expoziția gândurilor tale
Am auzit muzica noastră pătrunzând
Ca un ecou adânc
Până în profunzimea sufletului.
M-ai invitat la vals, printre colecții de artă,
Erai tu, expus în cel mai sincer mod
Fără teamă.

Ce zici, te fascinează arta
La fel de mult cum îmi place să te admir?

Să-i pomenim în slove pe bunici

Să-i pomenim în slove pe bunici,
Chipuri de sfinți sacrificați pe rug
Pentru ale noastre libertăți și idealuri.
Să nu îngropăm amintirile cu uitarea
Celor ce ne-au purtat pe brațe salvatoare
Deasupra munților de suferință
Protejându-ne de durerea începutului.
Atât de dragi, se sting în taină,
Povara își duc în tăcere,
Nu așteaptă gesturi mărețe, sacrificii, cuvinte,
Doar îmbrățișări de final
Și lumânări aprinse,
Călăuze pentru întunericul infinit.

Să-i pomenim în slove pe bunici,
În timp ce luminează în Eden
Și ne trimit de-acolo câte-o rază
Să ne vegheze de astăzi etern!

Un om sădit în lume

Când m-a creat din soare, cu adieri de vânt,
M-a învățat limbajul și iubirea
Fără prea multe vorbe, doar simțind căldură
Pentru micul trup ce a văzut lumina.
În atingerile fragile, de început,
Nu știa dacă poate răni din prea multă grijă,
Așa că a purtat mereu aceleași mănuși protectoare,
Din cașmir combinat cu lână.
Pe alocuri zgâriau, pe alocuri mângâiau...
Doar semnele îmi amintesc de aceste urme
De dragoste și control, plantate adânc,
Având rădăcini până în inconștient.
Intenția a fost bună, un om a fost sădit în lume
Asemenea unui copac
Înălțându-și crengile spre cer
În timp ce își păstrează rădăcinile în pământ.
O, câtă mulțumire, să mă vadă crescând!